

MY SURPRISE

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

GILLETTE: BẬT NGỜ CỦA TÔI

KHUNG HÌNH

Tôi vừa đến phòng khám nơi con gái tôi tập phục hồi chức năng vận động, một trong những khoảnh khắc mà bạn không bao giờ giao phó cho ai, có mặt ở đó nghĩa là ở bên trong vãn đề, chứ không phải khán giả của một trận bóng chày.

Tôi đã ngồi xuống ở khu dành cho những người như tôi, một chiếc bàn nhỏ với một chiếc ghế duy nhất, xa mọi người nhưng không xa những ánh nhìn của họ.

Đúng lúc tôi nghĩ mình đã giữ được chỗ, từ một chiếc bàn gần đó, những bệnh nhân đang giữa giờ nghỉ trưa và điếu thuốc gọi tôi lại để bắt chuyện với họ, và họ không hề ngần ngại cho thấy họ hoan nghênh sự có mặt của tôi.

Chỉ một người trong số họ biết tôi viết, và khi chỉ có hai chúng tôi, anh ta hay gọi tôi là Ông Gillette, kèm một nụ cười rộng rãi, mãn nguyện, trong khi tôi mắng anh ta vì chuyện đó, chẳng làm được gì khác.

Chúng tôi đang ở một vùng đất, Calabria, nơi tôi có thể đã bị bắt cóc, quê hương, giữa thập niên 60 và 90, của những vụ bắt cóc đòi tiền chuộc lớn nhất và béo bở nhất, những khoản tiền tám chữ số. Ở đây không có chuyện bắt người đi, những chuyện ấy thuộc về các vùng khác, các miền đất khác, các nền văn hóa khác, nơi chữ tình yêu được dùng để thúc đẩy và biện minh, rồi sau đó để được tha thứ, bởi ở đây không ai ra đi mà không có thỏa thuận trước, chúng tôi không ở Cincinnati.

Có một vị giáo sư 65 tuổi và một giáo viên 34 tuổi, cả hai đều khuyết tật, cả hai đều ngồi xe lăn, đang bàn với nhau về hình học và cổ ngữ với sự tự tin của những người đã dạy học cả đời. Tôi vẫn là người nghe, một khán giả không trả tiền vé.

Khi họ nói xong, cả hai quay sang tôi và nói: xin lỗi, nhưng anh làm nghề gì?

Và tôi, mỉm cười, đáp: tôi viết những cuốn sách mà các giáo sư như hai vị học theo, và tôi thật lòng mong hai vị xoay sở được để trở thành những nhà giáo giỏi.

Họ im lặng, nhưng khi bước đi tôi nói: à, suýt nữa tôi quên.

Hình hình học hoàn hảo tuyệt đối không phải là hình vuông, như cả hai vị đã hạ mình tranh luận, mà là hình tam giác, như thể tổng của hai hay nhiều tam giác tạo thành một hình vuông, và một ông Pythagoras nào đó cũng đã xây dựng vài định lý, dù tôi không nhớ ông ta công bố bao nhiêu, tôi chỉ biết ông ta làm khá nhiều.

Và còn điều này nữa, nên tặng ngôn ngữ cho phép nhân loại tiến hóa không phải, như hai vị đã ngu ngốc khẳng định, là tiếng Latinh, những kẻ tội nghiệp ấy chỉ có 2.000 từ, rồi đến người Hy Lạp, họ mang đến 8.000 từ, và khai sinh ra triết học, thứ cho phép chúng ta nghĩ rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ tốt đẹp hơn.

Và nghĩ mà xem, chữ “J” trong bảng chữ cái không phải của tiếng Ý, vậy mà nó luôn có vai trò nên tặng với biết bao danh tính. Hãy nghĩ đến JAVE, rồi JESUS, rồi Juliana, CEO của Gillette, rồi Jejurikar, Chủ tịch của P&G, rồi nghĩ rằng tên tôi là Frega, với chữ F, bởi chữ J sẽ quá công kềnh với tôi, một bất ngờ mà tôi sẽ không bao giờ quen được.

Ferdinando